

geringen at tage initiativ til, at arbejdsgivere, som gentagne gange beskæftiger illegal arbejdskraft, bliver frataget retten til at udøve virksomhed.

Beslutningsforslaget er fremsat i sammenhæng med det forslag til skærpe af udlændingelovens bestemmelser om straf for beskæftigelse af illegal arbejdskraft, som vi behandler samtidigt.

Lad mig starte med at slå fast, at jeg er helt enig med forslagsstillerne i, at dette er et vigtigt område, som vi vil have fokus på af flere grunde. Brugen af illegal arbejdskraft rummer en betydelig risiko for, at lovlydige arbejdsgivere og arbejdstagere udsættes for urimelig konkurrence, og der er et væsentligt hensyn at tage til personer, der befinder sig i en situation, hvor de illegalt udnyttes til underbetalt beskæftigelse. Hertil kommer, at brugen af illegal arbejdskraft medfører mistet skatteprovenu.

Regeringen lægger derfor stor vægt på, at vores lovgivning er skruet sådan sammen, at det ikke kan betale sig at beskæftige illegal arbejdskraft. Der er imidlertid grund til at fremhæve, at vores nuværende regler allerede i vidt omfang lever op til denne målsætning.

Man kan dels drøfte, om der er brug for overvejelse om, hvad der er en passende straf for overtrædelse af udlændingelovens bestemmelser om forbud mod at beskæftige illegal arbejdskraft. Det vil integrationsministeren senere komme ind på, for det kan være rimeligt at overveje, om straffniveauet bør hæves.

Når vi ser på det foreliggende beslutningsforslag, så vedrører det jo ikke straffniveauet, men derimod en anden mulig konsekvens af at beskæftige illegal arbejdskraft, nemlig spørgsmålet om rettighedsfrakendelse.

Som det er nævnt i beslutningsforslaget, indeholder straffeloven allerede i dag mulighed for, at en person i forbindelse med en straffesag kan fratages retten til at drive virksomhed. Vi har altså i den gældende lovgivning et instrument, der giver mulighed for, at domstolene kan frakende en arbejdsgiver, der er dømt for at beskæftige illegal arbejdskraft, retten til at drive virksomhed.

Straffelovens bestemmelser omhandler for det første de tilfælde, hvor en person, der driver en virksomhed, som kræver offentlig godkendelse eller autorisation, fratages retten til fortsat at drive denne virksomhed, fordi vedkommende har begået strafbare forhold, der begrun-

der en nærliggende fare for misbrug af den pågældende stilling.

Men straffeloven giver også mulighed for, at der kan ske frakendelse af retten til at drive anden virksomhed, dvs. virksomhed der ikke er knyttet til en autorisation. Frakendelse kræver i disse tilfælde foruden en nærliggende fare for misbrug, at der er særlige omstændigheder, der taler for frakendelse. Endvidere følger det af de almindelige regler, at indgrebet ikke må være uproportionalt.

Der er altså i det gældende regelsæt taget højde for, at der kan være behov for rettighedsfrakendelse, uanset hvilken type virksomhed der er tale om. Spørgsmålet er så, hvornår der er et sådant behov. Det er den vurdering, som i første omgang foretages af anklagemyndigheden i forbindelse med overvejelse om tiltalerejsning, og dernæst er det domstolene, der i den enkelte sag vurderer, om der bør ske en rettighedsfrakendelse.

Det fremgår af beslutningsforslaget, at tanken er, at anklagemyndigheden i straffesager mod arbejdsgivere, som gentagne gange har overtrådt reglerne om anvendelse af illegal arbejdskraft, skal nedlægge påstand om, at arbejdsgiveren bliver frataget retten til at drive virksomhed.

Jeg er enig i, at man kan forestille sig gentagelsestilfælde, hvor en påstand om rettighedsfrakendelse kan være på sin plads. Men to sager er sjældent ens. Der kan være tale om vidt forskellige omstændigheder, som bør tages i betragtning, når spørgsmålet om frakendelse skal vurderes.

Rigsadvokaten har ikke kendskab til konkrete sager, hvor der er sket frakendelse af retten til at udøve erhvervsvirksomhed for en arbejdsgiver, som er dømt for ulovlig beskæftigelse af udenlandsk arbejdskraft. Rigsadvokaten har imidlertid oplyst, at det ikke kan udelukkes, at der efter en konkret vurdering af faren for fortsat misbrug kan være grundlag for at nedlægge påstand om rettighedsfrakendelse i sager, hvor der efter praksis kan nedlægges påstand om fængselsstraf, dvs. i gentagelsestilfælde eller særlig grove tilfælde, hvor der foreligger en mere langvarig, systematisk eller på anden måde konsekvent udnyttelse af den udenlandske arbejdskraft.

Kl. 17.10

Som det fremgår, vurderes spørgsmålet om, hvorvidt der bør ske frakendelse eller ej, i lyset af den enkelte sags konkrete omstændigheder.